PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

КОНФЕРЕНЦІЯ КАНАДІЙСЬКОЇ РОБІТНИЧОЇ ОБОРОНЧОЇ ЛІҐИ.

(З обіжника К.Р.О.Л. про всекраєву конференцію.)

Канадійська Робітнича Оборонча Ліга відбуде в суботу й неділю, 29-го і 30-го жовтня ц. р. свою першу всекраєву конференцію в салі Лейбор Темп'л на 167 Чорч вулиці в Торонто, Онт. Таке рішення виніс тимчасовий Екзекутивний Комітет, що його подає до загального відома секретарка цього комітету, т-ка Флоренс Костенс. Ця надходяча всекраєва конференція є одною з найважніших подій в життю канадійського робітництва і кожна робітнича організація, управнена до представництва, повинна назначити негайно своїх делеґатів.

Ще надто жива память страчення Сакка й Ванзеті. І надто свіжим є й наука з цього про необхідність оборони робітничої кляси перед переслідуваннями капіталістів. Робітнича Оборонча Ліга зробила велику роботу в користь наших власних клясових вязнів в Алберті — Кида Борнса і майнерів в Кейп Бритон.

Екзекутивний Комітет приняв слідуючу основу для представництва:

1. По одному делеґатові висилають всі відділи К.Р.О.Л.

2. Відділи, що мають поверх сто членів, можуть вислати ще по одному додатковому делеґатові.

(В таких випадках, де кошти висилки делеґата можуть бути завеликі, піддається думку, щоб кілька відділів в близькому сусідстві скликали місцеву конференцію й вислали від цеї конференції одного делеґата на всекраєву конференцію.)

3. Ремісничі й робітничі ради, дистріктові відділи трейдюній, краєві, провінціональні й дистріктові комітети робітничих політичних партій, центральні ради Канадійської Партії Праці, робітничі братні й запомогові товариства та організації жінок робітниць можуть вислати по одному делеґатові від кожної з названих організацій.

Кошти реґістрації виноситимуть по $1.00 від кожного делеґата, які треба буде зложити підчас реґістрації делеґатів й які буде обернено на покриття коштів конференції.

Всі видатки делеґатів на конференцію поноситимуть ці організації що їх репрезентуватиме делеґат.

Тимчасовий всекраєвий Екзекутивний Комітет — говориться в відозві — висловлює надію, що його заходи для скликання цеї конференції знайдуть попертя у всіх, до кого цей клич відноситься. Повищий комітет виконував свої обовязки приблизно через 22 місяці. Цей протяг часу був достаточно довгим, щоб доказати, робітникам і їхнім орґанізаціям, що К.Р.О.Л. має до виконання певне й важливе завдання.

Загальне попертя, якого дізнала К.Р.О.Л. досі, є доказом, що цей факт вспів вже знайти зрозуміння в масах.

"Ми віримо, що наспів вже час, коли треба наладнати постійну базу для К.Р.О.Л. Тимчасова конституція предбачає скликання всекраєвої конференції, яка мусить бути законодатним тілом для дальшого веденя й поширювання великого діла Канадійської Робітничої Оборончої Ліґи.

"Тому ми закликаємо кожну організацію приняти прихильно цей клич, присвятити йому негайно увагу й висилати імена делеґатів, або самих делеґатів, як тільки їх буде вибрано".

Завдання К.Р.О.Л.

Завданням К.Р.О.Л. — як пояснює відозва, має бути між иншим поширювання між робітництвом слідуючих подрібних пропозицій:

1. Давати леґальну оборону для всіх робітників, переслідуваних за висловлення своєї думки, або за активність в користь робітничої кляси.

2. Давати матеріяльну й моральну допомогу для всіх вязнів робітничої кляси.

3. Давати матеріяльну допомогу для родин вязнів і тих, що стоять на їх удержанні.

4. Започатковувати й централізувати спеціяльні кампанії для оборони й визволу пролетарських жертв суду, і допомагати в їхній боротьбі за поліпшення їхнього положення.

5. Працювати за усунення всіх протиробітничих законів.

6. Обороняти чужинецьких робітників перед переслідуванням і неправною депортацією.

7. Збирати матеріяли і подавати до публичного відома факти відносно переслідування робітників і викривати секретну протиробітничу акцію та систему шпіонажі праці й т. чн.

8. Організувати кампанії протесту проти білого терору в инших капіталістичних країнах і давати моральну й фінансову допомогу, де тільки можливо, всім жертвам білого терору.

ПАМЯТИ КУЛІША.

У селі Матронівцях, де жив український письменник Куліш, відбулося врочисте засідання, присвячене тридцятим роковинам з дня його смерти.

На урочистих зборах було понад 1,000 осіб. Як розповідають тутешні селяне, до Кулішевого будинку приїздять з Галичини, з Закарпаття та з инших далеких місць.

СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

ДИРІҐЕНТ ПРО КОНЦЕРТОВУ ОБЇЗДКУ МАНДОЛІНІСТОК.

(Розмова з т. Н. Гоцуляком)

Тов. Н. Гоцуляк, диріґент вінніпеґської Дівочої Мандолінової Орхестри, поділився з нами своїми враженнями з останньої концертової обїздки по східній Канаді.

— Для мене — сказав т. Гоцуляк — ця обїздка була надто цікава, бо дала мені можливість побачити світа, познайомитися з людьми й з організацією.

На запитання, з якими людьми музичного світа приходилося стрічатись й якої вони думки про орхестру, тов. Гоцуляк сказав:

— На кораблі з Форт Вил'ям до Салт Сейнт Мері стрінулися ми з професором-пяністом торонтонської консерваторії, Велсменом. В кількох хвилинах всі дівчата були вже з ним знайомі. Під його акомпаніямент дівчата відспівали квартет "My Old Kentucky Home". Потім дівчата співали ріжні українські пісні, а після цего він грав дівчатам на пяні багато ріжніх клясичних творів, а вони слухали, обсівши його. Йому сподобався голос солістки т-ки К. Палюк — "soft but sweet", казав він. Просив, щоб по прибуттю до Торонта відвідати консерваторію, але це не вдалося з браку часу.

— В Торонто на радіо стації стрінулися з її менаджером, видатним скрипачем-пяністом. На початку, ще перед гранням, він відносився до дівчат, як до дітей, мовляв, ось собі якась дітвора. Для радіо орхестра грала "Вечерниці", "Огні Горять", "Гуляли" й "Лайт Кавалрі". Т-ка Попович також співала. Після закінчення програми менаджер, він-же й музикант, цілком змінив своє відношення до дівчат і до мене. Він дивувався, що голоси дівчат можуть так прекрасно зливатися з голосами мандолін, дивувався таким гострим й солідарним змінам темпу, добре виконаним переходам з форте в пянісімо й навпаки. Він, перед співом, не знав, що маю я робити тут. А по співі казав, що не бачив ще в себе такого молодого диріґента. На прощання сказав: "Кожного разу, коли приїдете до Торонто, то заходьте сюди, як до свого дому".

На запитання, чи стрічалися де з диріґентами мандолінових орхестр инших національностей, т. Гоцуляк сказав:

— Так. У Вест Торонто бачилися з диріґентом угорської мандолінової орхестри й хору. Він був на концерті й розпитував все про орхестру. Йому дуже було цікаво знати, як наша орхестра так майстерно навчилася виконувати ріжні тяжкі зміни й переходи в музиці, а головно виконувати з таким чуттям. Питав про систему навчання, бо йому самому дуже тяжко приходиться.

— В Монтреалі на всіх концертах орхестри був учитель англійської мандолінової орхестри. По першім концерті він зайшов на сцену, познайомився і дізнавшись, що орхестра має в Монтреалі лише чотири виступи, він не оминув ані одного. На другий концерт (в Принц Артур салі) він привів своїх щось з десять учнів. Він признався, що просто залюбився в орхестру, в її гру й спосіб виконування найтяжших творів.

— На концерті в Принц Артур салі були присутні — видатний тенор-соліст Гаролд Дж. Гилингтем і пяніст-соліст Володомир Елґарт. Ці хвалили виконавців по своїм фахам. Тенорові подобалися голоси солісток М. Харчини й К. Палюк, а пяністові — пяністка. А обом разом подобалося найкраще "Ей ухнем". Елгарт дав рекомендацію до видатного співака з Метрополітен опера, М. Пантелеєва, що має бути цієї осени у Вінніпеґу. Так само був вдоволений орхестрою менаджер "Пелес театру" в Монтреалі, одного з найбільших кіно-театрів в місті. Трохи небезпечно було виступати перед чотири-тисячною публикою, ще й в театрі з першорядною орхестрою в 40 музикантів, але публика дуже ентузіястично вітала.

— А як взагалі принимала публика орхестру в ріжних театрах та в робітничих домах та які твори найкраще любила? — спитали ми.

— На це досить тяжко відповісти. Не всюди була однакова публика, не всюди вона однаково любила одні й ті самі твори, як також не всюди однаково орхестра одні й ті самі твори виконувала. Наприклад, у Форт Вил'ям і околиці публика дуже любила "Вечерниці", "Лайт Кавалрі" і одночасно "Щедрика" та "На беріжку у ставка". А вже далі на сході прийшлося "Щедрика" й "На беріжку" взагалі зняти з програми. В Кіченер в анґлійському театрі публика найліпше вподобала "Розарі", в Ошаві — "Розарі" й "О соло міо", а в Монтреалі критика найкраще взносила "Вечерниці" і українські пісні взагалі. Анґлійський критик в Ошаві найкраще хвалив "О соло міо", а монтреальський критик в "Монтреал Стар" писав, що вони там вже багато чули "О соло міо" та "Розарі", зате-ж їм дуже імпонували українські народні пісні, взагалі те, чого вони там на сцені ще майже не чули. Це треба тим і пояснювати. У великих містах є першорядні орхестри, які сотки разів переграли вже всі клясичні твори; до великих міст все приїзджають першоклясні співаки, хори, які перетрясли вже там "Розарі" і "О соло міо", а малі міста голодні на ці твори. Для великих міст українські пісні й музика були новим, ще нечуваним, свіжим. Тому монтреальська критика так високо цінила українські пісні. Загально-ж, всі твори публика досить любила. Дуже великий успіх на сході мала пісня "Ей ухнем". В Українських Робітничих Домах публика найкраще любила леґенькі українські пісні, як "На що мене зачіпаєш", дует з "Запорожця за Дунаєм". Загально-ж перше місце мали "Вечерниці" і "Ей ухнем", а клясичних "Лайт Кавалрі" та "Угорський танець" № 5. Дует М. Харчини і К. Палюк, "Ла-Палома" мав всюди великий успіх, як також любила публика сольо С. Капусняк "Just a Cottage Small by a Waterfall". Так само любила публика танок т-ки А. Гнатів.

— А що до того, чи всі концерти випали добре то треба признати, що загально — так, але не всюди однаково. Це до певної міри залежало від настрою виконавців, а то ще попадалися салі з дуже поганою акустикою. В такій салі хоч пупа викричи, то ефекту не зробиш. То знову попадеться пяно, що до него ніяк мандолін не достроїш, бо у него один голос до ліса, а другий до біса. А ще третя причина — забагато було концертів. За два не повних місяців дали ми 80 концертів. Розуміється, деякі з них тревали лише півгодини, як от в "мувінґ-пікчерс" театрах, але все одно до него треба було готуватися, строїти мандоліни, дівчатам переодягатися в українські строї, малюватися. Вісімдесять раз в протягу двох місяців — це забагато. Не було коли оглянутися. Часто з театру впрост на потяг, а на другий день, не виспані, по полудні концерт, вечером концерт, а по концерті знов на потяг. Це була "прогулька" з досить тяжкою напруженою працею. Але — вона дала нам моральне вдоволення. Після неї тяжко було привикнути знову до спокійного домашнього життя. Не можна також поминути того, що час вже нашій орхестрі мати кращі мандоліни. Нашим дівчатам здалися-б мандоліни Гібсона, а тоді й музика була-б ще краща.

— На закінчення подякуйте від мене і від цілої орхестри всім організаціям за щире приняття. Ця обїздка остане нам надовго в памяти — закінчив своє оповідання т. Гоцуляк.

Музікус.

В.О.К. ПОВИНЕН ВІДБУТИСЯ ЩЕ ЦЕЇ ЗИМИ.

Ріджайна, Саск.

Час від часу появляються в "Укр. Роб. Вістях" допісі про В.О.К. Одні висловлюють бажання, щоб на літо розпочати В.О.К., а другі кажуть, що таки краще відкривати його в осені.

Я поділяю вповні думку цих останніх, щоб розпочинати В.О.К. на зиму, бо знаю з власного досвіду, що в зимі краще засвоїти науку, як в літі, бо мозок краще її приймає.

Та це тільки вступ до мойого допису, в якому я бажаю сказати кілька слів до статті т. Синьоовергольця, поміщеної в ч. 114. "Укр. Роб. Вістей" з 22. вересня ц. р. під заголовком: "Про В.О.К."

В цій статті т. Синьоовергольець згадує про ріжні кампанії, які тяжким тягарем спадають на плечі всіх наших організацій — К.П.К., ТУРФДім, Р.З.Т., Жінсекції і навіть Секції Молоді.

Це правда, що цього року ми маємо найбільше таких кампаній. І всі вони важні, і ніодної з них не можна оминути. А в додатку — окрім цих кампаній в користь самих організацій нам доводиться в першу чергу поспішити з видатною допомогою рідному краєві, що в роспуці простягає до нас руки, благаючи поратунку в своїм страшнім несщастю.

І певна річ — ми цю допомогу мусимо дати й дамо. Але все це не є ще достаточною причиною, щоби ми відкладати В.О.К.

Але на це я скажу ось що: Кампанії в нас були, є і будуть бо це організація, та ще й робітнича.

Коли-ж ми — згідно з думкою т. Синьоовергольця — відложимо В.О.К., то цим ми ані не сплатимо довгів, ані не купимо пресових машин, ані не позбудемось кампаній. Кампанії ми мусимо переводити так довго, як ми існуватимемо як боєва організація в капіталістичному суспільному ладі. І так скінчиться одна кампанія, ми мусимо зачинати другу, коли не думаємо стояти на місці, а бажаємо дальше рости й розвиватися. Сплатимо один довг, так мусимо заходити в другий.

Тимчасом найблищою нашою черговою метою є збільшення наших культурно-творчих сил для успішної праці в організації. От і зараз в багатьох місцевостях наші відділи скаржаться на брак відповідних сил для вмілого ведення організаційно-освітньої праці в організації. Та не лише наші відділи по містах потребують таких працівників, але наші фармері в останніх роках зачали визволятися з під впливу патріотичних панків і горнутися до організації ТУРФДім. І вони прагнуть науки й освідомлення для себе й для своїх дітей. Хто-ж їм дасть це все, як не наша організація через наших власних учителів?!

І от моя думка така, щоб В.О.К. почати так скоро, як це лише можливо, бо відділи, коли домагаються учителя, то не хочуть цего розуміти, що Ц.В.К. не має на руках, а ще часами й злостяться.

Тому повинні ми зрозуміти й це, що ми належимо до організації, якою ми повинні гордитися. Організація, преса, поїздка мандолінових орхестр, а в першій мірі вінніпеґської Д.М.О. поставила нас в очах канадійського загалу, як культурних людей. І все це зробила наша праця, наші тяжко запрацьовні центи, які ми давали не комусь, а самим собі.

Щоби дальше поширити освіту серед українських працюючих мас, нам треба себе дальше жертвувати. Долар — мамона. Сьогодня є, завтра нема, а знання — це скарб, який ніхто від людини не відбере. Всі організаційні кампанії переводім успішно, але поза те й про В.О.К. не забуваймо. Нас кілька тисяч в організації ТУРФДім, а поверх пять тисяч в Р.З.Т., а Жінсекція, а С. М., все це сила, тільки треба цю силу зрозуміти і використати її для наших культурно-освітніх змагань.

В.О.К. потрібний не тільки для членів ТУРФДім, але для членів Р.З.Т. Памятайте "РЗТовці", що не було-б ТУРФДім, не було-б і Р.З.Т.

Тому в таких справах, як освіта, ми повинні всі разом тягнути.

Гей члени Р.З.Т., дали ми по доларові на приют і не збідніли, ану даймо ще всі члени ТУРФДім і Р.З.Т., які не є ще в ТУРФДім, по одному доларові на В.О.К. Але даймо. Скажім собі так: Позичу а на В.О.К. дам. Коли так поступимо, В.О.К. вічнеться, як не 1. листопада, то 1. грудня, або 1. січня.

Ану, товариші й товаришки, візьмім це під увагу і докажім, що нас не то кампанії, але ніяка сила не спинить нас в поході. Ми вже доказували це нераз, що ми вміємо дорожити організацією і освітою. Докажім і тепер, що як ми щось ухвалюємо, то й виконуємо. Про один долар ми були робітниками й будемо ними і це наша гордість. Щоби організація розвивалась — В.О.К. мусить бути негайно.

Скиталець.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Д. В — люк, Скафорд, Алта. — На Ваші запитання не можна кількома словами відповісти в ґазеті. На такі питання робітник находить відповідь в книжках, роками студіюючи клясову боротьбу.

Радянський Союз веде мирну політику й буде вести. Його метою не може бути війна, в якій лягають трупом працюючі маси. Тому він не піддається на ніякі провокації буржуазії. Ніде й ніхто не бажає війни тільки тому, що "війна може визволити робітників і селян". Не завжди війна доводила до революції й безумним є бажати війни тільки тому, що "вона може привести до революції". Навпаки, комуністи все і всюди завзято боряться проти війни, яка несе багачам наживу, а біднякам голод і нужду та тяжкі жертви в людях.

ВІДКРИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ В ТОРОНТО!

Цим повідомляємо всіх робітників і робітниць Торонта й околиці, як також всіх робітників і фармерів Канади, що

В СУБОТУ, 15. ЖОВТНЯ І В НЕДІЛЮ, 16. ЖОВТЯ 1927 Р.

відбудеться

В ТОРОНТО, ПРИ ВУЛИЦІ БЕТГОРСТ Ч. 300 — 302

СВЯТОЧНЕ ВІДКРИТТЯ

НОВОЗБУДОВАНОГО УКР. РОБ. ДОМУ

Це буде велике свято українських працюючих мас Торонта й цілого Онтеріо, як також українських організованих робітників і фармерів цілої Канади. В тих бо днях відкриється ше одна велика робітничо-фармерська інституція, збудована щедрими жертвами українських робітників і фармерів.

Тож запрошуємо на це велике свято всіх місцевих і дооколичних робітників і робітниць та представників робітничо-фармерських організацій з цілої Канади.

На святі промовлятимуть представники від Ц.В.К. ТУРФДім, від Провкому в Торонто, від анґлійського організованого робітництва, від торонтонського Трейдс енд Лейбор Кавнсил і від инших робітничих організацій. З Вінніпеґу на відкриття приїде тов. М. ІРЧАН.

Відкриття відбудеться величавим концертом, в якому візьмуть участь: торонтонський хор і мандолінова орхестра відділу ТУРФДім в злуці з кількома хорами і мандоліновими орхестрами з поза Торонто. Буде це масовий виступ співацьких і музичних сил.

В НЕДІЛЮ, 16. ЖОВТНЯ по полудни відбудеться товариська забава, а вечером концерт, в якому знову візьмуть участь місцеві й позамісцеві сили.

Будинок для оглядин буде відкритий в суботу, 15. жовтня в годині 6-ій вечером.

Всіх робітників і робітниць, як місцевих, так і позамісцевих щиро вітаємо.

Будівельний Комітет.

АПТОН СІНКЛЄР.

МЕНЕ ЗОВУТЬ ТЕСЛЕЮ.

Повість про друге пришестя.

(Переклав з анґлійського Евген Касяненко.)

(Продовження.)

В ту-ж вхилину я впав на коліна і здушив обидві руки Гембі: треба було забезпечитись від його зброї. Енді Лінч зі свого боку негайно заткнув "пацифістові" рота скатертиною з великого стола і зразу-ж приглушив його крики.

Я витяг револьвер з кишені Гембі, але Джо цим не задовольнявся "трусіть його уважніше", сказав він; і справді, — в другій кишені знайшовся ще один револьвер. Після цього я похапцем пошарив у сінешній комірці і знайшов там купу пакунків з книжок і журналів, пов'язаних доброю мотузкою. Я набрав цієї мотузки, і ми пов'язали нею "пацифістові" руки й ноги, міцно забили чопа в зуби, і вже тоді переконалися, що він і справді пацифіст. Ми втягли його в комірку і поклали на підлогу. Тут спала мені в голову жартівлива думка. Безперечно, ці книжки й журнали були саме ті, що їх конфіскувала була в товариша Ейбла банда. Раз продавати їх далі вже не можна було, то вони могли здатися на щось инше; отже, я почав тягати їх оберемками на Гембі, доки від нього не лишилося й сліду.

Коли я це робив, я побачив у кутку комірки дерев'яну скриньку, щось біля кубічного фута в обмірі. Спробувавши підняти її, я спостеріг, що вона важить кілька раз більше, ніж би їй слід було важити, коли-б вона мала в собі теж друкований матеріял. "Це-ж наша пекельна машина", здогадався я. Я обережненько підняв її, поніс по шпінках у кухню, а звідти через чорні сходи на двір. Одімкнувши й одчинивши двері, я, як і сподівався, побачив людину, що стояла біля дверей, затаївшись у тінь.

— Галло! — прошепотів я.

— Галло! — озвався шпик, страшенно перелякавшись.

— Ось якась річ, що належить Гембі. Він скаваз мені дати її вам. Обережно, вона важка.

Я передав скриньку йому в руки, причинив двері, знову замкнув їх і подався на гору, підсміхаючись собі зі становища бідолашного шпика. Він же нічогісінько не розуміє в цій пригоді, та не може ні з ким і порадитись, бо ніяк йому залишити своє місце. Так само нема коли йому й розміркуватися, що й до чого, бо, коли я ввійшов у салю і зиркнув на годинник, то до півночі лишалося тільки три хвилини.

Тимчасом приятель Джо і Лінч, замкнувши Гембі в комірці, очікували на мене в сінях. Я шепнув їм, що все гараз. Тут ми почули рух у великій кімнаті, ввійшли туди і побачили, що двері з кабінету відчинені, а в них стоїть Тесля в своїх осяяних світлом шатах. Через хвилину я збагнув, що вони сяють дужче, ніж натурально: так само ще раз побачив я те дивне сяйво, що вперше з'явилося було в нього на масових зборах; додивляючись уважніше, я побачив ще дивнішу річ. На чолі Теслі проступив піт, як завжди після тяжких душевних переживань; але-ж цього разу краплини його були великі і були вони— кров!

Мені стиснулося серце і я дрібно затремтів. В глибокій, безмежній пошані до цієї людини я не насмілювався більше виконувати свій плян далі, але не мав сили й спинитися. Я безпомічно стояв, а тим часом він наблизився до товаришів, що спали, і спинив на них скорботний погляд.

— Невже не могли-б ви побути годину зі мною, не спавши? — спитав він своїм лагідно-скорботним голосом і поклав руку на плече Ейбелеві, кажучи:

— Час прийшов.

Ейбел схопився на ноги і почав прохати вибачення. Але пророк нічого не відповів йому і почав будити Монету. І в цю хвилину почув я гострий свист на вулиці.

— Бригада, — прошепотів приятель Джо.

LVI.

Я збіг по сходах до дверей і визирнув з них. Чотири чи пять автомобілів стали перед комітетом, з'їхавшись із ріжних боків. Побачивши, що люде в каківих строях почали плигати з автомобілів, я побіг знову на гору. Там я поставив на вершку сходів приятеля Джо і Лінча, а сам пішов у салю і привітався з Теслею.

Він ані трохи не здивувався, побачивши мене. Як видно, його думки були дуже далеко. Що-ж до мене, то я тремтів від знервовання, коліна ледве держали мене. Скільки ще часу не з'являтиметься Ті-Ес зі своєю ватагою? Я вираховував у голові, скільки їм треба на проїзд від "Вічного Міста", але що тоді, як їх щось затримає? Чи довго стоятимуть на вулиці екс-салдати, дожидаючись відповіди Гембі на свій сиґнал? Безперечно, не довго. Вони вдеруться в помешкання і витягнуть свою жертву самі. А як Ті-Есова банда не встигне на цю хвилину?

В моїй кишені було два револьвери Гембі. Вжити їх, чи ні? Ця думка явилася мені якось несподівано; але одночасно явилася вона й у Джо:

— Дай мені зброю, Біллі, — прошепотів він.

Я слухняно віддав йому револьвери, і він хутко зник у задній кімнаті. Через хвилину він повернувся й сказав:

— Я випорожнив їх і викинув за вікно.

І ледве він це сказав, як тишу ночи перетнуло гостре вищання сирени, що нею Ті-Ес звичайно остерігав людей підчас його прогулянок.

Я підійшов до Теслі. Мені прикро було дурити його; до того-ж я був переконаний, що ніхто одурити його однаково не може. Проте, я спробував:

— М-р Тесля! Гембі має вам щось сказати. Він стоїть під дверима і чекає на вас. Чи не можете спуститися до нього?

— Так, можу, — відповів Тесля і пішов крізь двері на сходи, не сказавши більше ані слова. За ним пішли і всі ми, — першими Ейбел і Монета, нічого не знаючи й ні про що не здогадуючись, далі Лінч, а далі Джо і я.

Пророк вийшов на вулицю і його зразу-ж оточив десяток екс-салдат; двоє ухопили його в руки. Він не ворухнувся і не сказав ані слова. Товариш Ейбел голосно закричав, Мексиканець Монета інстинктовно згадав своїх предків: його рука сіпнулася в кишеню і зараз-же блиснув ніж. Один з екс-салдат ухопив його і він гримнув:

— Геть, бо одріжу тобі вуха!

Але Тесля суворо спинив його:

— Ніхто не повинен уживати насильства ради мене. Хто вживає насильства, сам згине від насильства.

Монета стих. Розуміється, Лінч, приятель Джо, і я теж стояли тихо. Салдати повели Теслю до автомобіля.

(Далі буде.)

В МОЛОДІ НАШЕ МАЙБУТНЄ!

Не забудьте передплатити для своїх дітей місячний журнал

"СВІТ МОЛОДІ"

що виходить у Вінніпеґу і друкує приступні для молоді статті, вірші, оповідання, забави, загадки, а особливо звертає увагу на належне виховання робітничо-фармерської молоді.

Журнал цікавий і корисний так для дітей як і для старшої молоді. В кожному числі багато ілюстрацій.

Поширюйте вістку про цей журнал! Збирайте нові передплати!

На цілий рік передплата виносить тільки 50 центів.

Поодиноке число 5 ц.

Замовлення з грішми посилайте на таку адресу:

THE YOUTH'S WORLD
Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.